

[Poulsgaard.]

vide, at det kostede 141 kr. pr. solgt billet, og det nu er steget til 163 kr., er det på tide, at vi ser alvorligt på dette problem.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Niels Matthiasen*):

Må jeg indledningsvis lige sige, at når hr. Poulsgaard kommer med disse tal om stigningen på ca. 7 pct. fra det ene år til det andet og man tager den almindelige prisudvikling i samfundet i betragtning, så må jeg sige, at det ligger absolut i underkanten af omkostninger og lønstigninger og alt muligt andet, der ellers er sket i samfundet, når man for det kgl. teaters vedkommende ligger på 7 pct., hvor det ellers normalt har ligget på 12-15 pct.

Når hr. Poulsgaard spørger mig, hvad jeg agter at foretage for at komme det stigende underskud på det kgl. teater til livs, kan jeg generelt svare, at jeg som på alle områder under kulturministeriet i øvrigt naturligvis søger at begrænse udgifterne mest muligt inden for de rammer, der lovgivningsmæssigt og økonomisk er sat for institutionernes virke. Og jeg vil gerne tilføje og understrege, at mulighederne for rationalisering inden for teaterdrift er mere begrænsede end på mange andre områder. Mulighederne for økonomisk forbedring gennem væsentlig forhøjelse af billetpriserne er heller ikke efter min opfattelse nogen farbar vej, såfremt man ønsker, at teatret skal være et tilbud til den størst mulige del af den danske befolkning. I øvrigt er det langt fra sikkert, at slutresultatet af forhøjelser, der rækker ud over ajourføring af billetpriserne, bliver positivt.

Men jeg har ikke med disse bemærkninger villet sige, at man ikke fortsat og løbende skal være opmærksom på sparemuligheder. I den betænkning, der i 1974 blev afgivet af Grethe Philip-udvalget om det kgl. teaters bygnings- og driftsforhold, har man opstillet en række forslag med henblik på at få en så rationel drift som muligt samtidig med den bedst tænkelige anvendelse af de bevillinger, der tildeles det kgl. teater.

Man har allerede under den nuværende ledelse påbegyndt nogle af disse ting, og man vil fra næste sæson overveje at virkeliggøre en række af de forslag, der er indeholdt i den nævnte betænkning. Jeg kan

godt sige allerede nu, at flere af forslagene forudsætter en omlægning og en effektivisering af de tekniske og lokalemæssige forhold på teatret, og jeg vil også gerne slå fast, at der efter min mening ikke kan herske tvivl om, at der på længere sigt vil være mulighed for store driftsbesparelser, hvis der også er mulighed for at foretage en række ændringer på det bygningsmæssige område.

Vi vil fra ministeriets side holde et vågent øje med alle besparelsesmuligheder, men det vil være for optimistisk at tro, at man i dag vil kunne drive nationalscenen uden tilskud, og så bliver det et helt andet spørgsmål, nemlig dette: vil vi have den eller vil vi ikke have den? Men hvis vi vil have den — og det tror jeg, der er et overvejende flertal i dette ting der vil — så må vi også acceptere, at det er nødvendigt med tilskud, som det er overalt i den øvrige vestlige verden.

Til slut vil jeg specielt sige, hvad angår udgifterne til fremstilling af teatrets program, at jeg synes teaterchef Per Gregaard har svaret ganske klart, hvor lille forskel der er mellem det ene og det andet, men på baggrund af revisionsdepartementets bemærkninger har jeg udbedt mig en redegørelse for disse forhold.

Poulsgaard (FP):

Ja, jeg kan jo ikke takke for svaret; det havde jeg sådan set heller ikke forventet.

Hvad angår teaterchef Gregaard, har jeg set en udtalelse, hvor han faktisk praler med, at han ikke har brugt de sidste 600.000 kr., der var stillet til rådighed, selv om underskuddet er så fantastisk, og jeg har ikke set nogen tilkendegivelse om, at man vil tage annoncindtægten ind i programmerne igen.

Det er den ene side af sagen. Så er der spørgsmålet om man vil acceptere nationalscenen. Ja, det kan vi jo få en diskussion om, men det, som jeg ikke accepterer, er, at de der bor i Jylland, skal være med til at give 163 kr., hver gang én går i teatret i København; alle undersøgelser har jo vist, at det er socialhjælp til de velbjergede, der kommer dér. Og så kommer vi ind på hele spørgsmålet om rationalisering, det var jeg inde på i går i anden forbindelse. Men det er altså sådan, at når det offentlige rationaliserer, så skal der flere folk til. Vi kan ganske klart og præcist sammenligne 1939 med i